

Az elveszett szimat

2019 február 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jó utat!

Minden szakmának vannak speciális ártalmi. A tanító a feln?ttekkel is lassan, tagoltan beszél, mintha éppen hatodikosok lennének. Az orvosnak annyi felel?s döntést kell hoznia, hogy néha a privát élete is folyamatos felel?sségvállalás. A színész pedig sokszor nem engedi el a figuráját, így el?fordul, hogy a sarki boltban Hamlet kér húsz deka trappistát szeletben. Ha pedig az ember a sztálinizmust kutatja, akkor ott is sztálinizmust szimatol, ahol nem kéne.

Ez utóbbi gondolat *Stefano Bottoni* olasz–magyar történésr?l jutott eszembe. Akivel talán csak annyi a baj, hogy meghatározó éveit nem nálunk töltötte. Így aztán – bár tudós ismer?je a kommunista rendszereknek – fogalma sincs, mi fán terem az igazi rettegés. Stefano Bottoni tehát ahelyett, hogy utólag is az ÁVH-s gyilkos szomszédától, a besúgó házmestert?l, az örökké pofozni kész rend?rt?l és a teljhatalmú párttitkártól húzódná el, olvasmányai alapján 2019-re vizionál nekünk egy kis terrort. Ide, Magyarországra. Bottoni egy minapi interjúban vázolta fel bels? meghasonulásának történetét. Vállalja a kiugrott fideszes megnevezést, elmondja, mennyire megdöbben a magyar egyetemi hallgatók közéleti passzivitása, beszél persze a mindent felhabzsolni kész *Orbán*-rezsimr?l, beszólogat, sorol, vádaskodik.

Stefano Bottoni viszont már nem sokáig lesz velünk. Miután összetörve értesült a tavaszi választások végeredményér?l, eldöntötte, hogy Firenzében kutat tovább, hogy mit, az interjúból nem világos, nyilván valami nagyon hasznosat, amit majd beépít koherens világképébe. Ennek a világképnek a közepén Orbán Viktor üldögél egy pénzeszsákon, kaján mosollyal, az olasz–magyar történészek pedig menekülnek árkon-bokron át. Bottoni gondosan elmondja azt is az interjúban, amir?l kultúrember nem beszél, de ? igen, hiszen valamit el kell ejteni a búcsúzáskor a magára hagyott bennszülötteknek: két és félszer annyit keres majd Firenzében, mint Budapesten. Serényen megnevezi eddigi fizetésének összegét, hadd sajnálkozzunk fejcsóválva, hogy nemcsak elmegy a nagy kutató, de még nem is keresett nálunk sokat.

Hát, nem valami nagy és eredeti történet, lássuk be, nem is íránk három karaktert sem Stefano Bottoniról, ha nem volna tipikus alakja a mai id?knek. Afféle utólagos ellenálló, akinek valami baja támadt a kétharmaddal, aztán sért?dönten elvonul, de el?tte még felégeti a hidakat, felláztatja a hasonsz?r?eket, hogy ?k is lázadjanak.

Az értelmiség csinálja ezt, nem más. Pontosabban szólva, az értelmiségnek az a rétege, amelyik megbukott az élet nev? vizsgán. A még kialakulatlan, infantilis emberkéek, akik saját maguk helyett modellekhez ragaszkodnak. Akik olvasmányaikból sz?nek b?vös kört maguk köré, de a valóságot nyersnek, csupasznak látják, ezért hátrah?kölnék. Akik két fillérért a kecskét is megbúbolnák, és akiket bárki, bármikor meg tud vásárolni több pénzért. Akik jól elhevernek az akolmelegben, amit mellel mások melegítettek el?re számukra, aztán amikor kitélt az idejük, lelépnek. És akik valamiért azt hiszik, hogy született politikai géniuszok, és pusztán azért, hogy a múlt egy szeletkáját jobban ismerik az átlagembernél, joguk van filippikákat szórni tegnapi barátaikra.

Szóval, ?k azok, a sok-sok Stefano Bottoni. Megannyi ideológiai stréber, aki itt élt és itt él köztünk, valamiért jogot formál a közös javakra, több pénz és több hatalmat akar (ez a kett? izgatja a leginkább, persze). Aztán amikor távolabb sodródik az eseményekt?l, megrángatja Marika néni szoknyáját, hogy tegyen rendet, szolgáltassa vissza neki a dömpert és a kislapátot.

Én az ilyen figurák távozását mindig egy kis tisztulásként érem meg. Hiszen nem arról van szó, hogy az illet? az osztrák határsávban cikázik a reflektorok fényében, szemben a szögesdróttal, orosz katonákkal a hátában. Hanem szabad akaratából, egészen önként, mondhatnánk, élve a modern európai ember összes szabadságjogával, szépen szedi a sátorfáját, és távozik.

Jó utat!

Szögezzük le: hogy ki, miért hagyja el a hazáját, mennyi id?re, merre, hányszor, abszolút egyéni döntés eredménye. És ahány szándék, annyi indíték. Mindenkinek más és más a története, és egyáltalán nem mindegy, hogy valaki nyelvtudás nélkül csövezik Londonban, vagy havi több tízezer dollárét csúcskutató az Egyesült Államokban. Mindent el lehet és el is kell fogadni. Egyetlen kivétel van: a közérzeti menekültek, akik arra fogják távozásukat, hogy Magyarországon diktatúra tombol, elfogyott a leveg?, nem tudnak itt élni tovább. Ezek az emberek közönséges színjátékot ?znek, hiszen a legnagyobb bajuk önmagukkal akadt, csak azt nem könny? bevallani, inkább rákenik a közéletre.

Mondanom is felesleges, hogy magyar ember nem pucol el a hazájából, ha neki nem tetsz? politikai er?k kapnak

bizalmat egy demokráciában. Az a lemez már lejárt, fiúk. Persze, diktatúrában is maradtak az országban néhány milliónyian, nem tudom, ennek a lélektani okait kutatta-e Bottoni. Akár igen, akár nem, segíték egy picit: hazánk csak egy van, ahogyan nyelvünk is, minden más pótcselekvés. Én ebben hiszek, és velem együtt azok a honfitársaim, akik jóban-rosszban itthon maradtak. Azoknak soha nem kell magyarázkodniuk, akik maradnak, akik viszont a politikára kenik a saját tehetetlenségüket, tényleg menjenek, mindenkinek jobb lesz így. Stefano Bottoni egy szép nap talán visszalopakodik, gondolom, amikor baráti kormány jut hatalomra. Megnyugtatom: mi akkor is itt leszünk. Nem magyarságversenyb?l, hanem miheztartás végett.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló